

ESCAPADE LIRICE

Sorina Alexandra Istode¹

APEROL & MĂSLINE VERZI

Aș fi vrut ca eu
Să fiu cea care moare în urma
tragediei de la Colectiv.

Exclusiv eu.

Oricum,
în lipsa ta,
Nu fac altceva
decât
să mă-mpiedic prin casă
de umila-mi existență.

Îmi lipsești atât de mult...

Habar n-ai că buzele mele scăldate seară de seară în cel puțin 2 pahare de- Aperol,
Tânjesc amarnic să-ți redescopere la infinit limba cu gust de măslina verzi.

Habar n-ai că amintirea în care îți infigeai dinții violent în carnea mea,
Asemeni unui copil pofticios,
Ce tocmai a savurat o cireașă,
E mai vie cu fiecare secundă ce mi se scurge prin vene.

¹ Absolventa Master.

Și te lăsam să mă devorezi cu grijă.
Așteptam cuminte să mă mesteci,
Fericită ca-ți eram hrană și haină în același timp.

O haină neterminată,
Dar care reușea să îți țină de cald.

Cumva, prin tine mă vedeam regina neîncoronată a lumii,
Iar fără tine mi-e coșmar să respir.

Beibi,
Când ai plecat,
Mi-ai schimonosit certitudinile pe vecie.

Mi-ai stricat destinul,
cu ușurința cu care distrugeai ceea ce în copilărie construiai,
cu ajutorul pieselor de lego.

Întoarce-te!
Repară-mă,
Și învață-mă cum să te uit!
Salveaza-mă de tine!

PEREȚI ÎMPERFECȚI, EXACT CA MINE

Miroase-a mort în orașul cu oameni grăbiți,
murdari la gură de cafeua proaspăt terminată
și totuși ieseți în lume.

Ii văd.

Am geamul deschis.

Teancul de vase din chiuvetă, nu-l spală nimeni.
De fapt, doar eu locuiesc în apartamentul cu pereți strâmbi, crăpați.

Pereți imperfecti, exact ca mine.

Azi,

Nu voi spăla vasele.

Nimic nu-i mai murdar decât sufletul meu ce pare de plumb în lipsa ta.

Nimic nu-i mai murdar decât gura celor ce își dau cu parerea, deși nu știu nimic despre această
viață pe pământ.

Viață, care ar trebui iubită.

Dar ei nu știu să iubească.

Ei nu se iubesc nici măcar pe ei.

Pentru omenire, nimic nu-i suficient.

În așteptarea serii,

Observ că sânul drept,

e mai lăsat decât stângul.

Constat că lumitele din camera mea,

Vor prinde viață în curând.

Mă vor apăra în fața întunericului, vor îndepărta singurătatea.

În sfârșit voi avea aliați.

Și poate totuși ziua de mâine mă va prinde fără vase în chiuvetă.

Poate voi face un compromis.

WISH LIST

Aș vrea să fie totdeauna noapte.

Astfel,
Curiozitatea lumească,
Nu-mi va putea depista chipul înlăcrimat,
din pricina lipsei
de tine.

Aș mai vrea ca inima să nu-mi mai bată nebunește, pentru persoanele nepotrivite.

Deseori se încăpățânează, și face fix opusul a ceea ce o rog.
Tocmai de-asta insist.

Și nu în ultimul rând,
Aș vrea un suflet normal,
care să-și spele permanent suferințele, rănilor, în apa mării, iar la final să le ardă în soarele
nemilos de vară.

Acest lucru, l-ar ajuta să stea mai puțin închis în el,
cu scopul renovării.

RELAȚIE DE LUNGĂ DURATĂ

Avem o relație de lungă durată

Toxică,

Haotică.

Desigur, vorbesc despre relația mea cu scrisul.

Uneori,

am impresia că mă ascultă,

Mă înțelege,

Mă divinizează.

Alteori,

Pare că mă descoase,

Doar pentru a mă blestema în gând.

Însă,

Oricum ar fi, nu pot trăi fără el.

Îl iubesc la fel de mult, cât iubesc marea.

RADIERA INVIZIBILĂ

Dac-aș putea,
Aș cere o radieră invizibilă,
Cu care să șterg rănile trecutului și să estompez anxietățile inimii.

URME ETERNE DE NOI

De-o singură clipă mi-e dor,
O singură clipă aș vrea să re trăiesc la nesfârșit:
Cea în care,
Mi-ai scris pe piele poemul unirii existențelor noastre.

Poem,
Despre care aveam să descopăr de-a lungul timpilor,
Că a fost,
De fapt,
O binecuvântare.

Mi-e dor de clipa de-atunci
scăldată-n divin,
Însă,
Mi-e bine că ne-am întâmplat,
Și astfel,
Au rămas în mine,
Urme eterne de noi.

CE E ÎN NEREGULĂ CU MINE?

Începe
să-mi fie dor
de tipul din online
cu care am interacționat haotic
maxim 10 zile.

Ce act nebunesc,
să simți lipsa unui necunoscut,
care îți scrie din senin
că ești frumoasă
și că ai fi compania perfectă,
în vremuri de restriște.

Mi-a mai scris
că
ar împărți cu mine până și mâncarea, berea la pet, abonamentul la Netflix,
chiar și tutunul.

“Nu fumez”, i-am scris înapoi, adăugând un emoji zâmbitor.
Am simțit atunci,
că-mi poate dezvălui toate secretele,
că-mi poate povesti despre relațiile lui eșuate, ori
posibila familie destrămată din care provine.

Trebuia doar să ascult,
Să-l ascult.

Dar nu mă puteam concentra.

Fluturii mei din stomac

se agitau de parcă

tocmai dăduseră pe gât, fără limită, diverse combinații alcoolice.

Râdeau zgomotos.

Făceau party în sufletul meu, profitând de incertitudinea existențială în care mă aflam.

Îl plăceam un pic,

dar mi se oferise pe tavă.

De ce mă simțeam atât de descompusă în lipsa lui?

Acum,

jelesc absența unui posibil început cu iz nebunesc.

De ce doare atât de tare?

Ce e în neregulă cu mine?

UN COPIL

Se dezvoltă în pânțelele meu

Poezia

este o mână intinsă.

Este colacul de salvare,

Din acest haos numit viață.

Poezia, este dansul cuvintelor,

Care nu se va demoda niciodată.

Este psihologul neplătit,

care ascultă perspective mii,

fără să ceară nimic la schimb.

Poezia este sâmburele care se dezvoltă

în pânțelele meu, asemeni unui copil.

Un copil care mi-e teamă că va ajunge la maturitate

și nu va mai avea nevoie de mine.

Se dezvoltă în pânțelele meu

CONTEXTUL TRISTEȚILOR

Ești tristă atunci când realizezi că ai încredințat simțămintele tale, unui om care merita prea puțin.

Ești tristă atunci când constăți că sănatea apropiaților tăi, e în pericol.

Ești tristă din pricina lui. Te credeai regina lumii, în timpii în care existențele voastre s-au intersectat.

De fapt, ai fost doar o altă țintă. O altă inimă frântă.

Ești tristă atunci când toți din jur îți spun “o să fie bine”, dar tu știi sigur că n-o sa fie.

Ești tristă atunci când afli că unul din serialele tale preferate, nu va mai avea un nou sezon.

Ești tristă. Supărată pe tine, că te

împiedici prin casă de dorul de el.

Ești tristă la gândul că, există o posibilitate majoră, ca pentru tine, IUBIREA, să fie de-acum, doar un complex subiect pentru romane.